

Vervlochten zielen: Vendetta

Eerste druk, juni 2012
© 2012 Philyra

ISBN: 978-90-484-2468-9
NUR: 285

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zondig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Vervlochten zielen: Vendetta

Philyra

Geschreven door Philyra:

Alicia Hoost, Margot Diederix, Marjanne van der Bijl,
Natascha van Limpt, Rosanne Buijs, Vera Boonman

“According to Greek Mythology, humans were originally created with four arms, four legs and a head with two faces. Fearing their power, Zeus split them into two separate beings, condemning them to spend their lives in search of their other halves.”

– Plato’s *The Symposium*

I

DJ checkte voor de laatste keer haar tas. Had ze wel echt alles ingepakt?

‘Deej, de taxi komt over tien minuten!’ riep Francis, een van haar drie zussen, van beneden.

‘Ik kom eraan!’ DJ pakte haar tas en ging de trap af. Haar ouders stonden al te wachten en haar zussen zaten aan de keukentafel.

‘De taxi komt zo,’ zei Francis nogmaals.

‘Jeetje, Deej, we gaan je wel missen, hoor,’ zei Stephanie.

‘Ja. Heel erg,’ glimlachte Bridget.

‘Natuurlijk gaan we haar missen!’ lachte Karina, haar moeder. ‘Het wordt een lange zomer zonder je.’

‘Ach. Die drie weken zijn zo weer om.’

‘Voor jou, ja.’

‘Mam, hier hebben we het over gehad,’ antwoordde DJ en ze glimlachte.

Er werd getoeterd.

‘Oh, de taxi!’ zei Francis zenuwachtig.

‘Nou lieverd, heel veel plezier. En pas een beetje op, oké?’ benadrukte Karina.

‘Natuurlijk, mam.’

DJ omhelsde haar zussen en haar ouders. Ze liep naar buiten en overhandigde haar tassen aan de chauffeur.

‘Dag lieverd!’

‘Dag!’

DJ ging in de taxi zitten en toen de wagen wegreed, had ze het gevoel dat ze eindelijk vrij was.

De taxi zette DJ netjes voor het vliegveld af. Ze werd door iemand van het vliegveld begeleid. Haar moeder had erop gestaan en DJ had maar toegegeven. Ze zou het toch nooit winnen van haar moeder, wat dat betrof.

‘Kun je het verder alleen af?’ vroeg de vrouw, die haar begeleid had.

‘Ja, ik denk dat dit wel moet lukken,’ zei DJ en ze wist een glimlach tevoorschijn te toveren, al ging het moeizaam. Ze had geen zin meer in dit gezeur. Ze wilde weg, naar Griekenland. Ze had er altijd al heen willen gaan en nu ging ze! Ze vond het wel jammer dat ze haar vriendinnen drie weken niet zag, maar ze zou hopenlijk wel nieuwe vrienden maken daar.

Ze gaf haar ticket aan de medewerker en liep door de slurf, die leidde naar het vliegtuig.

DJ zat naast een vriendelijke, oude vrouw. Ze schatte haar een jaar of zestig. Ze kwebbelde er vrolijk op los en DJ, die zich altijd op haar gemak voelde

bij oudere mensen, praatte geanimeerd terug. De vrouw, die zich had voorgesteld als Toos, was goed gezelschap. Toen Toos even naar de wc was, bekeek DJ rustig de mensen in het vliegtuig. Ze zag oude mensen, jonge mensen, kinderen, baby's. Haar blik viel op een meisje, dat er lijkwit uitzag. Misselijk, dacht DJ. Daar had ze zelf vroeger ook last van gehad. Gelukkig was ze daar overheen gegroeid en dat was maar goed ook, want DJ ging behoorlijk vaak op vakantie. Haar ouders hadden een groot bedrijf en ze konden dus ook veel vakanties betalen. Ze had al veel landen gezien, maar Griekenland nog nooit.

Toos kwam terug. 'Zo, meis. Wat heb ik gemist?'

Lotte stapte de bus in en veegde het zweet van haar voorhoofd. 'Hoeveel kost een rit?' vroeg ze in haar gebrekkige Engels aan de buschauffeur.

'Waar naartoe?'

'Mystras,' antwoordde ze.

'Vier euro, alsjeblieft.'

Lotte grabbelde in haar portemonnee tot ze een briefje van vijf euro tegen kwam.

'U mag de rest houden,' liet ze de man met een knipoog weten, waarna ze zich een weg naar een lege plaats baande. Ze zette haar tassen op de grond en spreidde de landkaart uit op haar schoot.

Zo, daar was ze dan, dacht ze met een glimlach. Eindelijk op weg naar haar vakantiebestemming. Ze keek verlangend naar de bergen. Oh, wat zou ze graag een wandeling willen maken. Ze keek hier al zo lang naar uit! Maar ze wist dat ze nog genoeg gelegenheden zou krijgen om te wandelen. Het weer was hier altijd heerlijk en de omgeving was overal prachtig. Ze nam een slokje water uit haar flesje en keek op de landkaart. Het was nog een flinke reis naar Mystras. Daar zouden ze door een campingbusje worden opgehaald, dat haar naar het vakantiepark zou brengen, diep in de bergen. Terwijl Lotte nog een slokje water nam, keek ze naar haar armen. Het werd tijd dat ze een kleurtje kregen.

Stacey zat ook in de bus en keek uit het raam. Ze probeerde de irritante stemmen van Cynthia en haar vriendinnen te verdringen. Af en toe keek ze de bus rond. Er zaten verscheidene jongeren in, waarvan meerdere naar het plaatsje Mystras moesten, zoals ze had gehoord, dus waarschijnlijk zou ze er nog wel wat tegenkomen op de camping.

Ze zag ertegen op. Zo lang met haar zus op een camping, terwijl ze zich nu niet op haar kamer zou kunnen opsluiten. Gelukkig had ze een klein – maar

helemaal niet stevig – tentje mee. Dat zou ze aan de andere kant van de camping zetten.

Lotte haalde een grote lolly in de vorm van een hart uit haar tas vandaan en scheurde de plastic verpakking eraf. Nog voordat ze daar mee klaar was, zag ze een bordje langs flitsen.

Mystras. Nieuwsgierig keek Lotte om zich heen. Dus dit was de plaats waar ze de komende weken zou verblijven.

Niet veel later mochten ze de bus verlaten. Lotte was blij dat ze buiten was. Het was hier lang niet zo benauwd als in de bus en ze keek nu al uit naar een douchebeurt. Haar shirt plakte aan haar rug en ook haar korte spijkerbroek zat niet al te comfortabel. Haar grote zonnebril was bedekt met zweetdruppeltjes en haar dikke, witblonde haar kriebelde in haar nek.

Een aantal mensen vertrokken zodra de bagage uitgeladen werd, maar Lotte zag er een aantal afwachting om zich heen kijken. Lotte, die al weer lang genoeg haar mond had gehouden, liep onmiddellijk naar hen toe. ‘Hallo,’ zei ze vriendelijk tegen een groepje meiden dat ze Nederlands hoorde praten. ‘Gaan jullie ook naar de jongerencamping?’

De meisjes knikten en Lotte glimlachte tevreden. ‘Ik ben Lotte. En wie zijn jullie?’

‘Ik ben Cynthia,’ zei een van hen. ‘En dit zijn mijn vriendinnen.’ Ze wees naar de meiden om haar heen. ‘Oh, dit is mijn kleine zusje.’

Een beetje minachtend knikte ze naar een meisje dat er een beetje buiten stond. Ze was niet zo uitgesproken als haar zus en eigenlijk had Lotte haar een beetje over het hoofd gezien.

‘Hai,’ zei ze vriendelijk tegen het meisje. ‘Vind je het al een beetje leuk hier?’

‘Zo ongeveer,’ zei Stacey. Het was aardig dat het meisje haar aansprak. Misschien was het wel de enige die haar zou aanspreken. En ze wist best dat je geen vrienden won door te zeggen dat je niet dacht dat het leuk zou worden, omdat je zus gemeen was en je niet zo spontaan was.

‘Ik denk dat we het ontzettend leuk gaan hebben,’ zei het meisje.

‘Ik hoop het,’ zei Stacey en ze glimlachte erbij. Cynthia zag dat en kon het niet nalaten er een vervelende opmerking over te maken.

‘Ze glimlacht,’ zei ze tegen Lotte. ‘Normaal doet ze dat niet, dus ze probeert je vast in te palmen.’

Stacey wist dat Cynthia op één punt gelijk had, ze glimlachte bijna nooit. Ze had ook niet vaak reden daartoe, maar oké.

‘Dat probeer ik helemaal niet,’ snauwde ze Cynthia toe.

‘Nou, waarom zou ze niet lachen?’ vroeg Lotte grijnzend. ‘Het weer is hier

top, geen school en we zijn heel ver weg van onze ouders,' grinnikte ze. 'Ik kan geen reden bedenken om een glimlach te verbergen.'

Cynthia keek haar lang aan, maar grijnsde toen ook. 'Je hebt gelijk. Dit wordt de beste tijd van mijn leven. Het is alleen heel jammer dat ik op haar moet letten.'

'Echt? Nou, ze lijkt oud genoeg om op zichzelf te kunnen passen, nietwaar? Ik weet zeker dat ze haar eigen vrienden kan maken.'

'Dat kan ze niet,' antwoordde Cynthia. 'Ze is te verlegen.'

Lotte haalde haar schouders op. 'Dat maakt niet uit. Ik help haar wel. Ik kan goed met mensen omgaan.'

Ze zag dat het gezicht van het meisje een beetje opklaarde, maar toen al gauw weer betrok.

'Dat is niet nodig. Ik wil geen last voor je zijn.'

'Dat ben je niet,' wimpelde Lotte het bezwaar weg. 'Ik wil graag een vriendin voor je zijn. Voor jullie allebei. Ik ken daar niemand.'

Ze liepen naar het campingbusje toe, waar de naam van de camping op stond.

Uiteindelijk landde het vliegtuig. DJ was toch wel blij dat ze weer op vaste grond stond.

'Hier scheiden onze wegen,' zei DJ teleurgesteld tegen Toos.

'Nou, Donna Jo, niet zo sip, hè! Wij gaan elkaar nog zien! Desnoods kom ik een keer naar dat kamp!'

DJ glimlachte. Ze mocht Toos echt. 'Veel plezier met je vakantie hier, Toos. En ik hoop dat we elkaar inderdaad nog gaan zien.'

'Natuurlijk, meis. Jij ook heel veel plezier! En maak aantekeningen! Ik wil alles horen!'

'Dat komt goed,' grijnsde DJ.

'Tot ziens DJ!'

'Dag Toos!' zei DJ grijnzend en ze zwaaide. DJ staaarde Toos nog even na, maar keek toen om zich heen. Waar moest ze nu ook alweer heen? Tot haar grote ergernis zag ze iemand met een bordje *Donna Jo Turner* staan. Ze zuchtte hoorbaar en liep naar de vrouw, die haar waarschijnlijk zou begeleiden naar de bus. De vrouw bracht haar inderdaad naar de bus.

DJ probeerde vriendelijk te doen, maar irriteerde zich zo erg aan haar moeders bemoeizucht dat het niet echt lukte. Haar moeder met haar stomme bezorgdheid altijd. Ze hield heel veel van haar familie, maar ze werd af en toe letterlijk gek van haar moeder. Ze was overbezorgd. Stephanie had zich er ook altijd aan geërgerd, Bridget gaf er niet om en deed waar ze zin in had

en Francis was altijd meer een vaderskindje geweest en bemoeide zich dus niet zo met haar moeder.

Ze ging in het midden van de bus zitten, bij het raam. Het was al behoorlijk warm buiten en ook in de bus was het benauwd. Ze drukte haar wang tegen het koele glas en zuchtte.

Even later reed de bus de camping op. De chauffeur gooide al de tassen en koffers eruit. DJ vond al snel haar tassen en koffer en liep met een grote groep naar de ingang. Ze moest door een hekje heen en stapte de koele receptie binnen. Het zag er mooi uit. Ze checkte zich in en ging naar haar kampeerveld. Het terrein was gigantisch.

‘Wauw!’ zei DJ zacht. ‘Het is precies zoals ik me had voorgesteld! Nog mooier zelfs!’ De brochures hadden niet gelogen. Ze voelde zich hier nu al thuis en sleepte enthousiast haar koffers met zich mee.

Angel hing haar tas recht en pakte haar mobiel uit haar tas.

‘Hé!’ klonk het uit de luidspreker. *‘Ben je aangekomen?’*

‘Ja, ik ga nu de bus in,’ zei Angel.

‘Veel plezier, zus. Tot over drie weken, je herkent het niet meer terug thuis.’

Angel lachte. ‘Jullie ook veel plezier, verwen Christien maar een beetje.’

‘Doe ik.’

‘Ik moet hangen. Doeg Beau!’

‘Bye Ang.’

Angel hing op en stapte de bus in.

Anderhalf uur later sjouwde ze met haar tas over de camping terwijl ze naar het goede veld zocht. Ze hield haar plattegrond onder haar neus terwijl ze op de bordjes met veldnamen keek. Een heleboel velden waren al helemaal vol en ze kon dus een flink stuk doorlopen. Uiteindelijk zag ze een camper op een veldje staan. H4, daar zat ze ook. Ze zocht naar een plaatsje tussen de jongeren. Er waren al een paar tenten opgezet en Angel zette de hare naast de grootste van allemaal. Ze vouwde het zeil uit en begon naar de juiste tentstokken te zoeken. Het was de tent van haar vader, die ze al een paar jaar helemaal alleen kon opzetten. In Spanje hadden ze vaak gekampeerd en tijdens een van die tripjes waren ze de uitleg kwijtgeraakt, maar het lukte Angel om hem in elkaar te zetten.

Ze zette het afdakje op en bekeek het resultaat. Haar knalrode tent was net wat lager dan die van het meisje naast haar, maar ook zeker niet de kleinste. Vroeger hadden ze er met zijn vijven in kunnen slapen. Angel gooide haar spullen in de tent en ging op zoek naar haar burens.

Een meisje met blond haar kwam net uit haar gigantische tent gekropen.

‘Hi,’ zei het meisje toen ze Angel aan zag komen.

‘Hé, ik ben Angel,’ zei ze vriendelijk. Ze had al gehoord dat iedereen op het veld Nederlands sprak.

‘Ik ben DJ,’ antwoordde ze. ‘Een felle tent heb je.’

Angel grijnsde. ‘Hij is van mijn vader. Zit je alleen in zo’n grote tent?’ vroeg ze bewonderend.

DJ knikte. ‘Dat moest van mijn moeder. Ze is bang dat ik claustrofobisch word in zo’n kleine.’ Ze rolde met haar ogen.

Cyrith reed met de camper over het kampeerterrein, terwijl Flynn hem met behulp van de plattegrond van het vakantiepark de weg probeerde te wijzen.

‘Wat is het hier ontzettend groot!’

Flynn draaide de volumeknop van de muziek ietsje naar beneden en knikte.

‘We moeten hier naar rechts.’

Cyrith draaide de camper een grindweggetje op en ernstig schommelend reden ze verder naar veld H4.

‘Wat ben je aan het doen?’ klonk het geïrriteerd vanuit de slaapcabine. Mosh lag in het niet al te comfortabele stapelbed en knalde waarschijnlijk met zijn hoofd tegen de wand aan.

‘We zijn er!’ riep Flynn.

Mosh waagde het niet om uit de cabine te klimmen voordat de camper tot stilstand kwam.

Flynn slaakte een zucht van verlichting toen ze eindelijk hun bestemming bereikt hadden. Ze hadden bijna een week reizen achter de rug en hoewel dat hartstikke gezellig was geweest, was hij blij dat hij nu gewoon kon genieten van zijn twee maanden durende vakantie. Hij was hier samen met zijn vrienden om hun Grieks en Engels bij te spijkeren. Ze studeerden alle drie Klassieke Oudheidkunde en hun Grieks was ondermaats.

Flynn opende de deur en was blij met de frisse, verkoelende wind, die de snikhete camper binnenwaaide. Hij maakte zijn gordel los en klom uit de wagen vandaan. Cyrith maakte de zijklep open en haalde er drie klapstoelen en een klaptafel uit. Terwijl Flynn plaatsnam in een van de stoelen, zag hij toe hoe Mosh met een sixpack bier het trappetje afkwam.

‘Hola, amigos. Let’s get the party started!’

Ook hij zakte op een stoel neer en trok een blikje open. Flynn volgde zijn voorbeeld en was tevreden met het resultaat van hun net aangeschafte koelbox. Het bier was heerlijk koud gebleven. Hij overzag de rest van het kampeerveld, maar zag dat het nog leeg was. Er stond niemand. ‘Wat een mazzel dat we geen tent hoeven op te zetten,’ vond Mosh. De jongens grijnsden. Ze

waren goede vrienden, al jaren lang. Hoewel het voor vrouwen een nachtmerrie was om met z'n drieën op pad te gaan – omdat er dan altijd eentje buiten de boot viel, zoals hij zijn zus wel eens had horen zeggen – was dat bij mannen geenszins het geval. Hij was juist blij dat ze niet met z'n tweeën waren, zodat hij zich niet alleen zou voelen als de ander een leuk meisje tegen zou komen.

Stacey liep het kampeerterrein op. Het grote veld was nog bijna helemaal leeg, op een camper na. Er zaten drie jongens buiten. Stacey zag dat Cynthia en haar vriendinnen daar al zeer neerbuigend naar keken en wist automatisch dat zij aan de andere kant zouden gaan staan. Mooi, dan ging zij dus mooi wel bij die jongens in de buurt haar tent opzetten.

'Stacey, niet die kant op,' klaagde Cynthia.

'Ik ga niet bij jou in de tent hoor,' antwoordde Stacey en ze haalde haar eigen tentje tevoorschijn.

'Oh, mooi,' zei Cynthia en ze draaide zich om, om haar vriendinnen het goede nieuws te melden.

Fijn, dacht Stacey en ze slenterde over het veld richting de jongens. Ze hoopte dat ze haar over het hoofd zouden zien, zoals iedereen dat deed. Ze had nog nooit iets met een jongen gehad en dat zou ook wel niet gebeuren. Zo'n tien meter van de jongens af, probeerde ze haar tent neer te zetten, maar het lukte niet echt.

'Kijk,' grijnsde Flynn na een tijdje. 'We krijgen burenen.'

'En wat voor,' floot Mosh.

Flynn rolde zijn ogen, want Mosh floot bij alles wat vrouwelijk was.

'Volgens mij heeft dat meisje daar hulp nodig,' zei Cyrith na een tijdje te hebben toegezien hoe ze stond te stoeien met haar tent.

Flynn stond op. 'Laten we haar helpen, dan.'

De andere twee jongens stonden ook op.

'Hi,' groette hij het meisje. Ze keek verbaasd op. 'Are you okay?'

'Jawel hoor,' antwoordde het meisje. 'Maar mijn tent doet dwars.'

'Zien we er zo Nederlands uit?' merkte Cyrith verbaasd op, maar een glimlach tekende zijn gezicht.

'Jullie camper wel,' grinnikte ze en ze wees naar het Nederlandse nummerbord.

'Heb je hulp nodig?' vroeg Flynn. 'Ik wist niet hoe ik dat in het Engels moest vragen.'

Stacey lachte. Alweer. Ze vroeg zich af wat er aan de hand was. En dit waren

jongens. Ze praatte gewoon tegen hen. Ze begreep zichzelf even niet meer, maar aangezien dit een goede kans was vrienden te ontmoeten moest ze maar toegeven dat ze niks van de tent snapte.

‘Eigenlijk wel, ja,’ zei ze en met de drie jongens lukte het gemakkelijk.

‘Zo, die staat.’ Flynn gaf het meisje – dat zich had voorgesteld als Stacey – een knipoog.

‘We gaan maar eens boodschappen doen,’ zei Mosh. ‘Nu is het nog niet zo heet. Ga je mee? Het lijkt me niet dat je alles per vliegtuig hebt meegenomen?’

‘Ja, goed plan,’ zei Stacey. Het leek haar ook niet geweldig om in de hitte met boodschappen te sjouwen.

Wes en Luca kwamen als een van de laatsten het veld op. Ze hadden allebei hun eigen tent gekregen, maar hun moeder had erop gestaan dat ze die dicht bij elkaar zouden zetten. Luca had met haar ogen gerold en Wes had geprotesteerd, maar toen Lillian begon te dreigen dat ze helemaal niet meer op vakantie mochten gaan, hadden ze vlug hun mond gehouden.

Luca vond het eng; ze kende hier niemand behalve haar tweelingbroer. Wes had in de bus al volop gepraat met een paar andere jongens, maar Luca niet.

‘Laten we daar gaan staan,’ stelde Wes voor. Luca controleerde even of er niet alleen maar jongens stonden – dat was niet het geval, er stonden genoeg meisjes – en liep toen achter haar broer aan. Er stond een hele grote tent en daarnaast een paar kleinere tentjes. Er was een klein open stuk, precies genoeg voor twee kleine tentjes of één grote tent.

‘Deze plek is niet bezet, toch?’ vroeg Luca verlegen aan een meisje dat uit haar tent hing.

‘Nee, hoor,’ zei het meisje met een vriendelijke glimlach. Wes begon zijn tent al neer te zetten.

Angel en DJ liepen naar de receptie toe, om op het prikbord te kijken wat er vandaag te doen was. Er stond een jonge meid bij, die hen enthousiast begroette toen ze hen zag.

‘Hoi, ik ben Kelly! Ik ben de campingleidster hier.’ Ze schudde hen de hand en overhandigde hen direct een programmaboekje.

Er ging een deur open en er kwam een ontzettend knappe jongen uit, met een hoge stapel papier in zijn handen. Hij had donker, warrig haar, sprekende bruine ogen en gespierde armen. Hij droeg campingkleding: een korte broek en een shirt met het logo van de camping. ‘Dat is Ethan,’ stelde Kelly hem voor. ‘Hij is eveneens kampeerleider van het Nederlandse veld.’